

HOE VERMOORD IK MIJN FAMILIE?

*Voor mijn vader,
die me zoveel moordlustige verhalen voor het slapengaan voorlas.
Voor mijn moeder,
die me zoveel opbeurende verhalen voor het slapengaan voorlas.
Ik beloof dat ik jullie nooit zal vermoorden.*

... neemt mij hier
al 't vrouwlijke af; vult mij van top tot teen,
met woeste wreedheid; maakt het bloed mij dik...

William Shakespeare, *Macbeth*

Proloog

Limehouse Prison is afschuwelijk, zoals je je kunt voorstellen. Hoewel, misschien kun je het je niet voorstellen, niet echt. Er zijn hier geen spelcomputers en flatscreen-tv's, waar je vast over hebt gelezen in de kranten. Er hangt geen gemoedelijke sfeer, er is geen zusterlijke genegenheid; het is er meestal hectisch, vreselijk lawaaierig en het voelt vaak alsof er elk moment een gevecht kan uitbreken. Ik heb vanaf het begin geprobeerd niet op te vallen. Tussen de maaltijden door – die een enkele keer eetbaar te noemen zijn, en dan ben ik positief – blijf ik zo veel mogelijk in mijn cel en probeer mijn kamergenoot, zoals zij zo irritant wil worden genoemd, te ontlopen.

Kelly is een vrouw die van 'kletsen' houdt. Op mijn eerste dag hier, veertien lange maanden geleden, kwam ze naast me op mijn stapelbed zitten, gaf me een kneepje in mijn knie met die gruwelijk lange nagels van haar en vertelde me dat ze wist wat ik had gedaan en dat ze het fantastisch vond. Zulke lof was een aangename verrassing aangezien ik een invasie van geweld had verwacht toen ik de dreigende poorten van deze armoedige be-doening was genaderd. Ach, de onschuld van iemand die de gevangenis alleen kent uit goedkope televisiedrama's. Na deze eerste introductie besloot Kelly dat ik haar nieuwe hartsvriendin was, en veel erger nog, haar statussymbool. Aan het ontbijt duikt ze vaak op me af, steekt dan haar arm door de mijne en fluistert tegen me alsof we in een vertrouwelijk gesprek zijn verwickeld. Ik heb haar met andere gevangenen horen praten en dan fluistert ze overdre-

ven luid dat ik haar alle details van mijn misdrijf heb verteld. Ze wil invloed en respect van de andere meiden en als er iemand is die haar dat kan bieden, dan is het wel de Morton-moordenaar. Vréselijk vermoeiend.

Ik zeg wel dat Kelly beweert dat ze alles van mijn misdrijf afweet, maar misschien zwakt dat mijn daden een beetje af. Persoonlijk vind ik het woord 'misdrijf' armoedig, onelegant en ordinair klinken. Winkeldieven plegen misdrijven. Als je met vijftig kilometer per uur door een dertigkilometerzone rijdt om een lauwe latte te kopen voordat je aan je zoveelste saaie dag op kantoor begint, pleeg je een misdrijf. Wat ik deed was veel ambitieuzer. Ik bedacht een gecompliceerd en zorgvuldig plan waarvan de oorsprong al ver voor de onaangename omstandigheden rondom mijn geboorte in gang was gezet, en bracht dat ten uitvoer. En aangezien ik verdomd weinig te doen heb in deze smerige en inspiratieloze kooi (een dwaze therapeut raadde me een keer aan om een *spoken word*-workshop te volgen, maar tot mijn genoegen wist ik er met één blik voor te zorgen dat ze dat nooit meer deed), heb ik besloten om mijn verhaal uit de doeken te doen. Dat is geen gemakkelijke taak, aangezien ik hier geen moderne laptop heb zoals ik gewend was. Toen mijn advocaat mij onlangs een voorzichtig licht aan het eind van deze tunnel voorhield, had ik het gevoel dat ik mijn tijd hier moest gebruiken om vast te leggen wat ik zoal heb gedaan. In de kantine kocht ik een dun schrijfboekje en een gebruikte pen; daar ging weer vijf pond van mijn wekelijkse vijftien pond vijftig. Vergeet tijdschriftartikelen die je vrolijk adviseren om geld te besparen op koffie to go, als je écht wilt leren omgaan met geld, moet je een tijdje naar Limehouse gaan.

Misschien heeft het schrijven totaal geen zin, maar ik moet toch iets doen tegen de geestdodende verveling hier, en ik hoop dat Kelly en haar eindeloze groepjes 'dames', zoals zij ze steevast noemt, niet langer vragen of ik met ze naar een of andere reality-serie in de recreatiezaal wil kijken als ik gericht iets te doen heb.

Sorry, Kelly, kan ik dan zeggen, ik ben belangrijke aantekeningen aan het maken voor mijn hoger beroep, ik spreek je straks wel.

Als ze ook maar even het idee heeft dat ik haar iets smeugig over mezelf zal vertellen, weet ik zeker dat ze als een lachwekkende figuur uit een Dick Francis-mysterie met haar vinger tegen haar neus zal tikken en me met rust zal laten.

Mijn verhaal is natuurlijk niet voor Kelly bedoeld. Ik vraag me af of ze het benul heeft om te begrijpen wat me ertoe aanzette te doen wat ik heb gedaan. Mijn verhaal is niet meer dan dat – mijn verhaal – al weet ik zeker dat lezers ervan zouden smullen als ik het ooit zou uitgeven; niet dat ik dat ooit zou kunnen. Maar het is leuk om te weten dat mensen het zouden willen lezen. Het zou een bestseller worden en iedereen zou in drommen naar de winkel gaan in de hoop meer te weten te komen over de aantrekkelijke en tragische jonge vrouw die tot zoiets gruwelijks in staat was. De boulevardbladen schrijven nu al maanden over mij, mensen lijken geen genoeg te krijgen van de tweederangs psychologen die bereid zijn op afstand een diagnose over me te stellen, of de enkele tegen-draadse figuur die mijn handelen tot grote verontwaardiging op Twitter verdedigt. Het grote publiek is zo gefascineerd door mijn daden dat ze zelfs bereid zijn naar een haastig in elkaar geflanste documentaire op Channel 5 over mij te kijken, met daarin een gezette astroloog die uitlegt dat mijn sterrenbeeld mijn zaak al had voorspeld. Hij had mijn sterrenbeeld niet eens goed.

Ik weet dus dat mensen zich op mijn woorden zouden storten. Zonder een duidelijke verklaring van mijn kant is mijn zaak nu al berucht. En ironisch genoeg is dat zonder dat iemand ook maar enig idee heeft wat ik werkelijk heb gedaan. Het rechtssysteem in dit land is een lachertje en niets illustreert dat beter dan deze ene zin: ik heb meerdere mensen vermoord (sommige op gruwelijke wijze, andere heel subtiel) en toch zit ik nu in de gevangenis voor een moord die ik niet heb gepleegd.

Als de misdrijven die ik wel heb gepleegd bekend waren, zouden

ze er gegarandeerd voor zorgen dat men over tientallen jaren, misschien wel eeuwen – als de mensheid het zo lang volhoudt – nog steeds zou weten wie ik was. Dokter Crippen, Fred West, Ted Bundy, Lizzie Borden en ik, Grace Bernard. Eerlijk gezegd vind ik dat geen leuk lijstje. Ik ben geen amateur of een gestoorde. Als je mij op straat zag, zou je me bewonderend aanstaren. Misschien klampt Kelly zich daarom zo aan me vast, in plaats van me in elkaar te slaan, zoals ik in eerste instantie had verwacht. Zelfs hier heb ik nog een zekere elegantie en afstandelijkheid waar zwakkeren wanhopig doorheen willen prikken. Ondanks mijn misdrijven schijn ik zakken vol brieven te hebben gekregen waarin mensen schrijven dat ze van me houden, me bewonderen en vragen waar ik de jurk heb gekocht die ik de eerste dag van mijn rechtszaak droeg. (Roksanda, voor wie het wil weten. Jammer genoeg droeg die afschuwelijke vrouw van de premier amper een maand later ook zoiets.) Veel dreigbrieven. Soms gestoord gezeik van een afzender die denkt dat ik hem via de lucht berichten heb gestuurd. Mensen lijken me echt te willen kennen, ze willen indruk op me maken, me imiteren, is het niet wat betreft mijn daden, dan wel mijn kledingkeuzes. Het maakt niet uit, ik lees ze toch nooit. Mijn advocaat neemt ze allemaal mee. Het interesseert me niet zo wat vreemden van me vinden, treurige types die de pen ter hand nemen om me te schrijven.

Misschien geef ik het grote publiek te veel eer door het complexere emoties toe te schrijven dan het verdient. Wellicht is de aanhoudende en uitzinnige belangstelling voor mijn zaak toe te schrijven aan Ockhams scheermes: de theorie dat de simpelste verklaring meestal de juiste is. In dat geval zal mijn naam om de meest prozaïsche reden nog lang na mijn dood voortleven, alleen omdat het idee van een driehoeksverhouding zo dramatisch en ordinair lijkt. Maar als ik bedenk wat ik écht heb gedaan, vind ik het een beetje jammer dat niemand ooit zal weten wat voor ingewikkelde operatie ik heb uitgevoerd. Er ongestraft mee wegko-

men is natuurlijk zeer wenselijk, maar ik stel me voor dat iemand ooit, als ik er allang niet meer ben, een oude kluis opent en deze bekentenis vindt. De mensen zouden niet weten wat ze lezen. Er is per slot van rekening vrijwel niemand ter wereld die kan begrijpen hoe iemand op de jonge leeftijd van achtentwintig jaar doodleuk zes familieleden kan hebben vermoord, om vervolgens, zonder ook maar een greintje spijt, vrolijk verder te leven.

1

Ik stap het vliegtuig uit en voel die heerlijke warme lucht waar Britten altijd zo theatraal over doen als ze ergens landen waar het heet is en beseffen dat een groot deel van de rest van de wereld een klimaat kent dat niet altijd afwisselend grijs en kil is. Ik weet mijn weg op vliegvelden altijd snel te vinden en dat wil ik vandaag extra graag, omdat ik de man wil ontlopen die tot mijn grote pech naast me in het vliegtuig zat. Amir stelde zich aan me voor toen ik net mijn stoelriem had vastgemaakt. Een man van in de dertig met een overhemd dat dramatisch strak over zijn komische borstspieren zat en dat hij om onverklaarbare redenen boven een glimmende trainingsbroek droeg. Het ergste aan zijn outfit, de vlag op de hele modderschuit, was het paar instappers aan zijn voeten. Guccislippers met bijpassende sokken. Jezus. Even overwoog ik om de stewardess te vragen of ik ergens anders kon zitten, maar ik zag haar nergens en zat al tussen deze macho en het raam ingeklemd toen het vliegtuig begon te taxiën.

Amir was op weg naar Puerto Banús, net als ik, al zou ik hem dat nooit hebben gezegd. Hij was achtendertig, deed iets met nachtclubs, en zei voortdurend dat hij graag 'groots uitpakte'. Ik deed mijn ogen dicht terwijl hij bazelde over zijn Marbella-lifestyle en vertelde hoe lastig het was dat hij zijn lievelingsauto's voor het zomerseizoen moest verschepen. Ondanks mijn lichaamstaal hield mijn buurman maar niet op en dwong hij me tot een gesprek. Ik ging op bezoek bij mijn beste vriendin, vertelde ik hem. Nee, ze woonde niet in Puerto Banús, maar verder landinwaarts,

en de kans was niet groot dat we naar de stad zouden om van de geneugten van de Glitter-nachtclub te genieten.

‘Heb je een auto nodig?’ vroeg de onbehouwen man me. ‘Ik heb een vet gave voor je waar je in kunt rondrijden, zeg het maar, dan regel ik een mooie Mercedes voor je tijdens je vakantie.’ Zo beleefd mogelijk bedankte ik daarvoor en zei toen gedecideerd dat ik nog wat moest werken voordat we landden.

Toen we de daling inzetten, zag Amir zijn kans schoon en herinnerde me eraan dat ik mijn laptop moest sluiten. Opnieuw werd ik tot een gesprek gedwongen, maar ik noemde bewust mijn naam niet en zorgde ervoor dat ik hem geen persoonlijke informatie gaf. Ik baalde gigantisch van zijn aandacht, had expres een zwarte broek en blouse aangetrokken, geen make-up opgedaan om tijdens de vlucht zo min mogelijk op te vallen. Geen sieraden, geen persoonlijke accenten, niets wat mensen zich zouden kunnen herinneren als ze werden ondervraagd. Niet dat dat zou gebeuren, ik ben gewoon een jonge vrouw die op vakantie naar Marbella gaat, zoals zovelen deze zomer.

De vlucht was het enige wat Amir van mij mocht hebben, en zelfs dat was gepakt, niet gegeven. Dus nu wurm ik me langs reizigers, dring met een glimlach op mijn gezicht naar het begin van de rij bij de paspoortcontrole en loop dan regelrecht naar de bagageband. Ik verschuil me achter een pilaar terwijl de hal volloopt, en kijk op mijn telefoon. Een paar minuten later zie ik mijn tas en gris hem mee, waarna ik me omdraai en doelbewust in de richting van de uitgang loop. Maar opeens bedenk ik iets en blijf abrupt staan. Ik leun buiten tegen de reling als Amir het gebouw uit komt.

Zodra hij me ziet, klaart hij op, trekt zijn buik in en duwt zijn borst naar voren. ‘Ik zocht je al!’ zegt hij, en mijn oog valt op het glimmende gouden horloge als hij gebaart.

‘Ja, sorry, ik heb haast, heb afgesproken om met mijn vriendin te gaan lunchen, maar ik wilde niet gaan zonder even afscheid te nemen,’ antwoord ik.